

pentru Mara

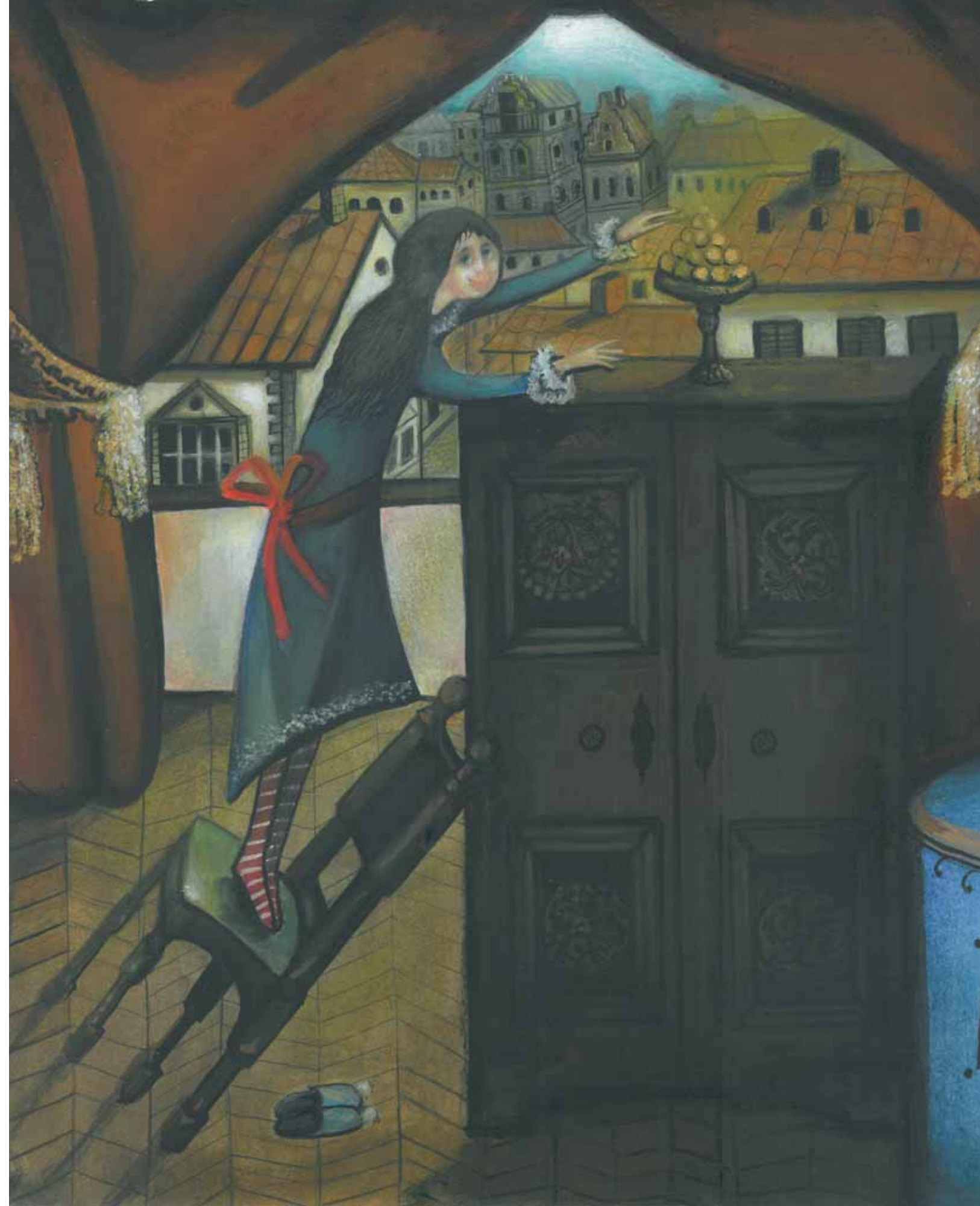
Călătorie în Țara Prăjiturilor

Text și ilustrație: Gabriel Poenaru
Coordonator colecție: Gabriel Poenaru

Redactor: Cătălin Jeckel
Machetare: Gabriel Poenaru
Tehnoredactare: Remus Ursache, Andreea Piciu
Procesare imagini: Andreea Piciu
ISBN 978-606-666-481-3
© Editura DOXOLOGIA, 2015
Tipărit la Tipografia Mitropolitană Doxologia

Gabriel Poenaru

Călătorie în Țara Prăjiturilor

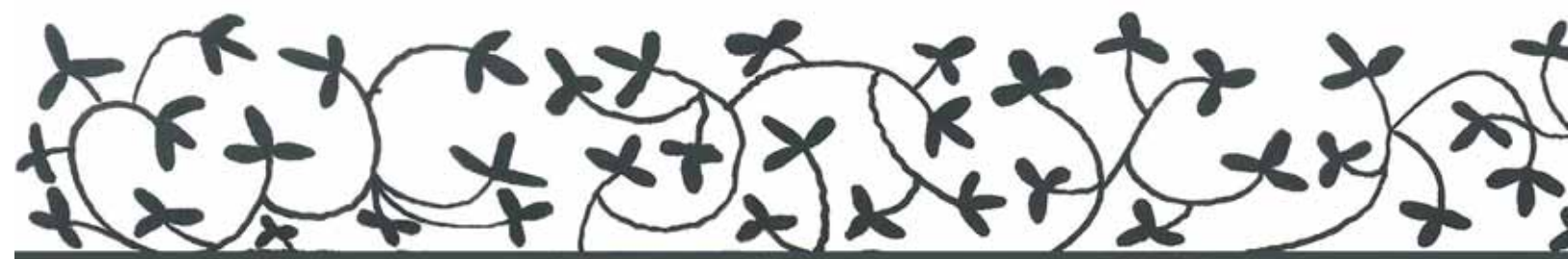
capitolul întâi

În care facem cunoștință cu o fetiță căreia îi plac foarte mult prăjiturile și care pornește într-o călătorie neașteptată spre Țara Prăjiturilor.

ara e o fetiță mică, mică, cu ochi mari, mari, albaștri, care ar mânca toată ziua prăjituri. Degeaba îi spun părinții ei că prea multe dulciuri nu sunt bune pentru dinți. Pentru ce mai există prăjituri, dacă nu ai voie să le mănânci? Mai ales cele cu ciocolată și cu multe fructe de pădure. Dar înghețata? Dar vata de zahăr? Dar baclava plină de nucă și sirop delicios din miere? Cum poate fi mai bun un piure de țelină, bunăoară, decât o prăjitură? Adulții au exagerările lor, dar cea mai gravă e cu siguranță cea care spune că prăjiturile pot să facă rău copiilor. Un om mare nu are cum să știe mai bine decât un copil ce îi face, sau nu, rău acestuia. Asta, pentru că omul mare nu mai e copil și a uitat demult ce e bun. Ba, mai mult, vrea ca și copilul de lângă el să devină cât mai repede un om mare, ca să nu-i mai placă prăjiturile și să mănânce toată ziua pește la abur, fără sare și cu garnitură de legume fierte.

Globul

Pământesc

124

125

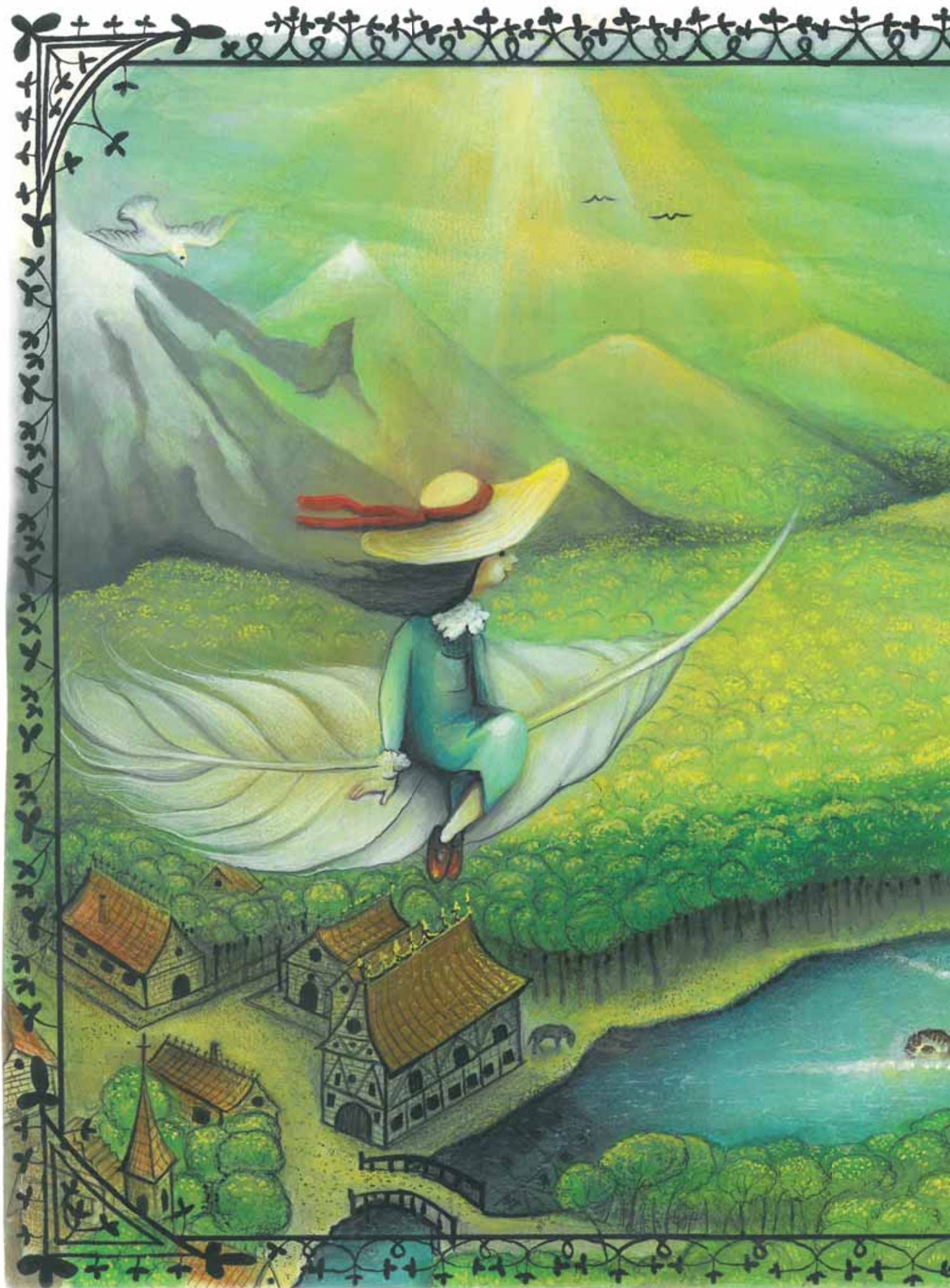

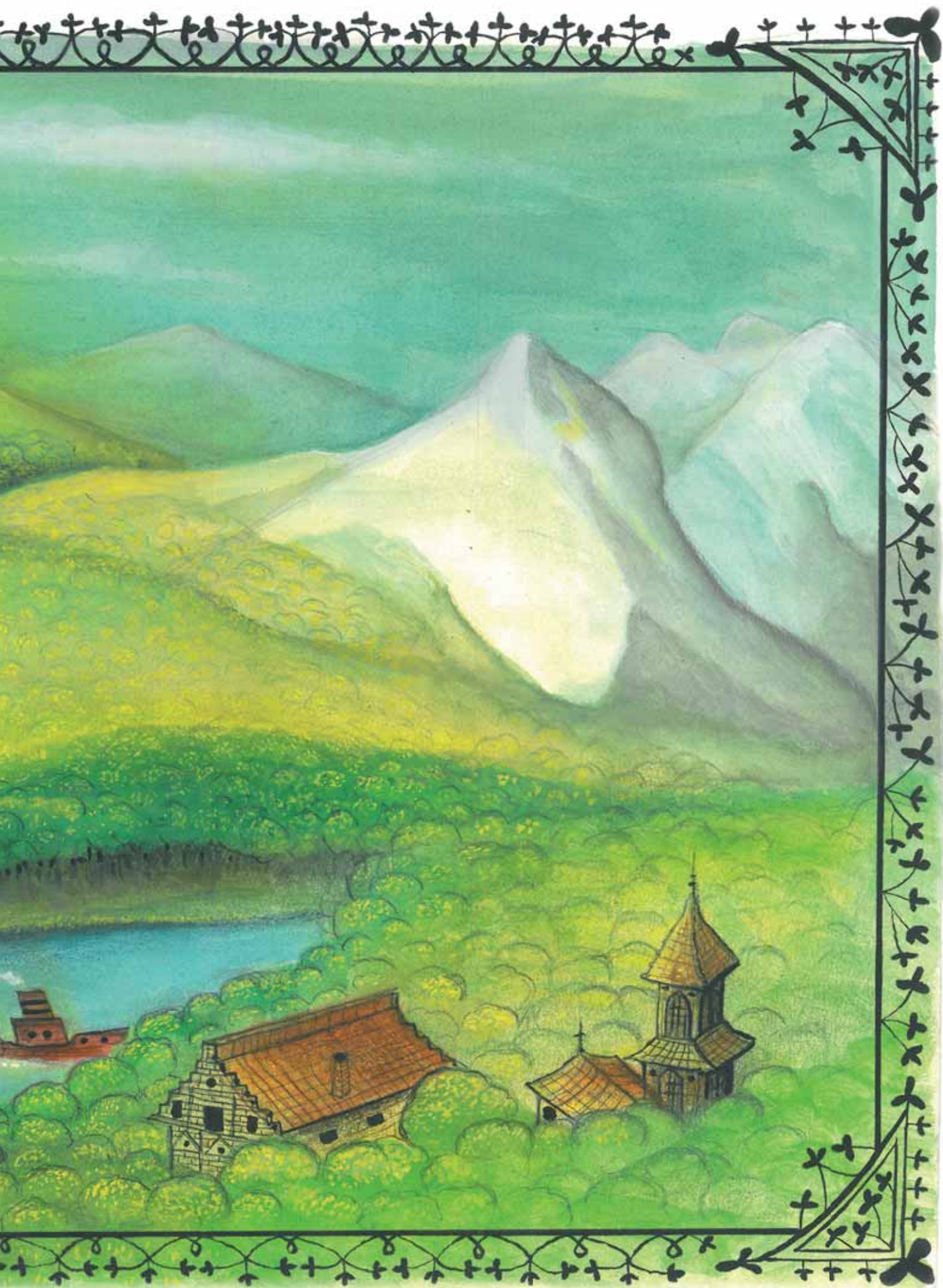

Așa că Mara nu își dorea să devină mare vreodată, pentru că îi plăceau prea mult prăjiturile.

Într-o zi le spuse părinților că e foarte supărată pe ei, pentru că n-au lăsat-o să mănânce un tort întreg de înghețată. Nici măcar nu era un tort mare. Era un tort mic, mic de tot, cât o farfurie. Mama și tata au început iar să-i explice că prăjiturile nu sunt chiar atât de bune pentru copii, iar înghețata, fiind și ea un fel de prăjitură, nu era nici ea atât de bună, mai ales pentru gât. Lucrul ăsta Mara îl auzea destul de des și sfârșea, în cele din urmă, prin a ceda cu înțelepciune în fața argumentelor părinților ei. Doar că, în ziua aceea, a vrut să le arate că și ea poate proceda ca un om mare, așa că le-a întors pur și simplu spatele, lăsându-i vorbind și a ieșit pe balcon să se uite în direcția unde știa ea sigur că se află Țara Prăjiturilor.

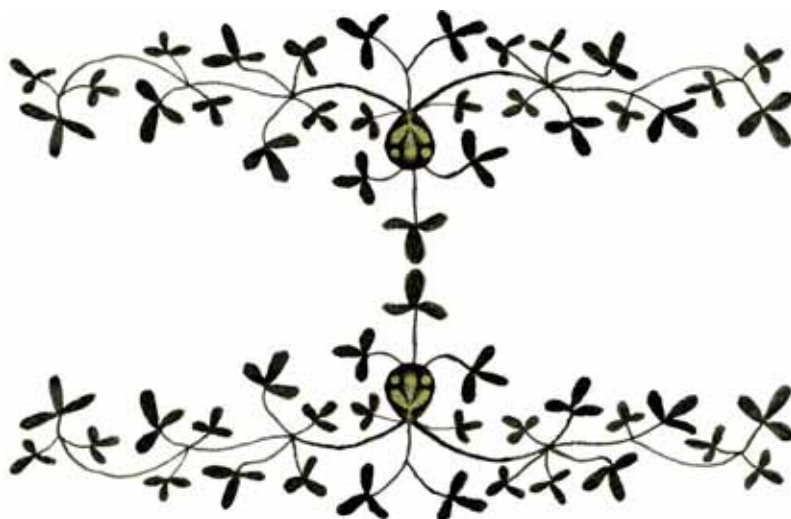

Atunci se întâmplă un alt lucru ciudat: fetița fu ridicată de ceva și luată pur și simplu de pe pana uriașă.

— Ajutooor, Pană Fermecatăăăă! Ajutooor!

Dar pana zbura mai departe, fără să-i pese de mica ei pasageră rămasă pe drum. Capană rea! De acum nu va mai avea niciodată încredere într-o pană care nu vorbește. Cum s-o lase de izbeliște și să fugă așa, ca o fricoasă, fără s-o apere? Doar era mai mare decât ea. S-o apere? Dar de cine să o apere? Cine oare o răpise și o ținea de subțiori, zburând cu ea? Fetița îndrăzni și se uită în sus. O muscă uriașă o privea țepos. Mara devenise prizoniera ei.

Capitolul al Șaptelea

În care aflăm cât de dulce e viața de soldat adevărat. Tot aici vom intra, împreună cu Mara, în Marele Turn al Capitalei Țării Prăjiturilor.

În acea dimineață Căpitanul Siropdezmeură se pregătea să inspecteze Punctul de Pază al porții numită „Cireșa de pe tort”. Chiar dacă nu era cea mai mare poartă, dintre toate cele două zeci ale orașului, era cea mai importantă, pentru că doar pe aici puteau pătrunde în oraș cei care nu locuiau în el.

De altfel, toate celelalte porți stăteau mai mult încuiate. Erau deschise doar o dată pe an de Serbările Pădurii, când locuitorii orașului se plimbau câteva ore printre copacii cu rod dulce unde își duceau traiul frații lor mai mici și mai nesofisticați.

Căpitanul se mai uită o dată în oglindă, asigurându-se că are o privire cât se poate de fioroasă, apoi ieși din camera sa aflată la parterul cazarmei de turtă dulce, unde locuia. Pasul cadențat îl purta, ca de atâtea alte ori pe străzile pavate cu bombonele ale orașului. Ajunse repede și constată că în acea zi poarta orașului era sub pază sigură: Sergentul Zăhărel sprijinit în uriașul baston - acadea scruta Drumul de Bombonele, exemplar de încruntat. Dintre toți camarazii care compuneau Garnizoana, nu cunoștea pe nimeni care să se poată încrunta atât de mult ca Zăhărel. Cum privirea încruntată alături de consumul lucrurilor extrem de dulci erau lucrurile cele mai importante ale pregătirii militate, era limpede că Zăhărel avea să ajungă foarte repede general, pentru că în afara faptului că privea cum privea, mai era și capabil să reziste ca nimeni altcineva în fața provocărilor celor mai dulci. Se zvonea că, de unul singur, consumase la o singură masă, fără să clipească, trei borcane mari de miere îndoită cu melasă de căpșuni. Un ostaș adevărat!

— Să trăiți, domnule Căpitan! îl întâmpină Zăhărel lovindu-și cu putere, unele de altele, tocurile din glazură de ciocolată.

— Pe loc repaus, Sergent!

— Mulțumesc, să trăiți!

— Cum se prezintă situația azi? Ceva vizitatori?

— Nici unul, să trăiți! Ca de obicei, să trăiți! Dar rămânem vigilenți, pentru că nu se știe niciodată.

— Foarte bine, Zăhărel, foarte bine!

Cum totul era ca de obicei, adică în ordine, căpitanul se pregătea să se retragă în camera sa răcoroasă din cazarmă, când Zăhărel, care rămăsese într-adevăr vigilent spuse în șoaptă:

cuprins:

Capitolul I.....	5
Capitolul II.....	17
Capitolul III	33
Capitolul IV.....	45
Capitolul V	54
Capitolul VI.....	67
Capitolul VII.....	83
Capitolul VIII	91
Capitolul IX.....	104
În loc de încheiere.....	115